

MAARTEN VAN SEVEREN & CO HET WILDE DING

Terwijl Maarten Van Severen vooral bekend is om zijn minimalistische vormen-taal, wees hij zelf deze nadruk af. Enerzijds omdat hij niets met de minimalistische kunststroming van de jaren zestig gemeen had en anderzijds omdat het een maximaal vermogen vergt om objecten te maken, die de essentie van hun gebruik belichamen. Hij leunde aan bij de sociale gedachte van de modernisten en het Bauhaus, in hun streven naar een universele, statusvrije taal, ten dienste van de mens, waarbij de vorm het logische gevolg is van functie en noodzakelijkheid.

Daarenboven werd hij als een alchemist gedreven door het omzetten van materiaal tot betekenisvol, opgeladen object. Hij schuurde zijn aluminium meubelen tot ze tot leven kwamen, en hij weigerde het hout waarin hij werkte te bedekken met een laag vernis, waardoor zijn tafels elke dag weer herinneren aan de nacht van gisteren. Sporen van gulzigheid, feestelijkheid. Afdrukken van het werkelijke leven. Zijn meubelen waren allesbehalve tam. Ze waren wild, zoals hij ook was. In alles wat hij ontwierp, zit de ziel van een wild dier dat niet aan de natuurwetten kan ontsnappen. Het laatste wat hij met zijn werk wou, was het creëren van tamme objecten die aan de consumptiologica voldoen. Hij had de attitude van een ambachtsman, die geen andere keuze heeft dan ten dienste staan van zijn schepping. Nooit dacht hij vanuit stijl, altijd vanuit essentie en harmonie. Liefde en nabijheid waren in alles zijn drijfveer.

Het boek *Het Wilde Ding* is geen catalogus bij een tentoonstelling. Het is een op zich staande verzameling essays die zoekt naar een nieuwe betekenis voor een discipline in crisis. Vandaag staat design veelal

in dienst van status en een uitgesproken vorm, die niet langer verbonden is met een onderliggende ethische of andere gedachte. Bovendien is de designer van vandaag verantwoordelijk voor het afval van morgen. Het is dus niet onlogisch dat er binnen het design discours gezocht wordt naar nieuwe methodes en uitgangspunten. De makers beweging, slow design, open design, cradle to cradle, social design zijn er allemaal voorbeelden van.

Het *Wilde Ding* brengt ze samen en gaat nog een stap verder, geïnspireerd door enerzijds Maarten Van Severen en andere designers, en anderzijds de fenomenologen en andere denkers die op zoek gaan naar 'de ziel der dingen'. Het 'aura' zoals Jasper Morrison het omschrijft, of 'de intrinsieke gloed van de binnenkant der dingen' zoals Joost Zwagerman schrijft over de koppen en de kruiken in de stillevens van Gorgio Morandi. Cees Nooteboom heeft het dan weer over de 'mystieke allure' der dingen.

Wat is dit licht dat een gebruiksvoorwerp, los van de schijnwerpers van de marketing tot leven brengt? Voor sommigen is het de archetypische vorm die raakt voorbij de herinnering, voor anderen een spirituele intentie zoals de vilters uit Kirgizstan, of gewoon, de ziel van de boom die verder leeft in de meubelen van bijvoorbeeld George Nakashima. Terwijl het boek mijmert langs designers, filosofen, kunstenaars en dichters, verzamelt de tentoonstelling geestesgenoten rond de stille objecten van Van Severen. Geruisloos en onzichtbaar weven ze een net door de museumzaal, laden ze de kamer op, vibreren ze klankloos met de ziel van de bezoekers.

By sculpting, shaping, embroidering, drawing geometrical lines on leather or weaving symbolic patterns, the craftsman gives material form and outward expression to his inner beauty which is within him in such a way that it enters the "aura" of the object, and captures the attention of those who see for centuries to come. This is the whole secret of creation.

— Amadou Hampaté Ba

Het Wilde Ding, p.56

Be aware of your intention while making love. You generate an energy of creation in every union. Be aware to have a loving intention, in order to send loving creative forms out into the universe.

— Pema Gitama

Het Wilde Ding, p.96

- .03 / MAARTEN VAN SEVEREN, (BE 1956–2005) / VITRA (CH) 1998
staal, aluminium, PU-schuim

De .03 van Maarten Van Severen bijvoorbeeld is een materialisatie van de meest eenvoudige of archetypische vorm van een stoel. De ontwerptekening staat ontzettend dicht bij de tekening van een kind.

Het Wilde Ding, p. 111

Bovendien, stelt de architectuur- en designcriticus Deyan Sudjic, activeren archetypes een emotionele en psychologische diepte bij de gebruikers. De herkenning en de herinnering roepen een vertroostend gevoel van continuïteit op. Ze creëren ook een gehechtheid of een culturele identiteit: het gevoel deel uit te maken van een groter geheel, dat generatie na generatie een constante blijft. Het archetype refereert tevens aan Bachelards droomlandschap of de poëtische plek in ons zijn, waar we ons met de ziel verbonden voelen. Zoals het archetype van de hut van de kluizeenaar diep in de wildernis het werkelijke thuis komen in onszelf belichaamt.

Het Wilde Ding, p. 110

- MINI TOTEMS / ETTORE SOTTASS (IT 1917–2007) / BITOSSI (IT) ca. 196
keramiek

- MALABAR / ETTORE SOTTASS (IT 1917–2007) / MEMPHIS (IT) 1982
hout, metaal, laminaat

Ettore Sottsass werd geïnspireerd door het mystieke, vandaar ook de naam van de groep Memphis, die hij in 1981 oprichtte als verwijzing naar de oude Egyptische stad. Hij reisde bovendien veel naar India en de rituele objecten, de tempels, als de wilde kleurencombinaties inspireerden hem heel direct in het ontwerpen van zijn Totems en de ruimteverdeler Malabar.

Het bezielde ding trilt als het ware, het vibreert en expandeert, waardoor het rezoneert in de ziel van de aanschouwer. Bovendien bepaalt de geladenheid van objecten de graad van intimiteit van bijvoorbeeld een huiskamer waarin dit soort objecten verzameld zijn. (...) Ze fysiek betreden is als binnengaan in een tempel. De intimiteit en nabijheid van het onbenoembare is voelbaar, door de onzichtbare trillingen die tussen de verschillende objecten van het dagelijks leven een melodie componeren, die nu eens harmonisch is, dan weer dramatisch.

Het Wilde Ding, p. 148

- UNTITLED1 / CEDRIC ARNOLD (UK 1976) / 2008
pigmentprint op katoenvezelpapier
Courtesy of Galerie Olivier Waltman

De foto's van Arnold brengen het verhaal van het rituele tatoeëren in Thailand, binnen de Yantra traditie. De inkt op de lichamen van zowel sjamanen, als gewone burgers beschermen tegen duistere krachten en ongeluk. Het is een persoonlijke talisman, die in tegenstelling tot de hedendaagse Westerse tatoeage kunst veel meer is dan louter decoratie.

Hoewel dit soort handelingen en rituelen meestal in een antropologische context begrepen worden, zijn ze voor onze analytische geest vaak onderdeel van een religieuze beleving en worden ze afgedaan als 'primitief' of 'exotisch' en dus niet thuislozend in de westerse methodieken. De laatste jaren echter leeft er een hernieuwde interesse in ambacht en traditie, ook in onze eigen gewesten. Het is dan ook mijn volste overtuiging dat westerse ontwerpers eveneens gebruiksvoorwerpen kunnen maken die ons diep raken beyond memory. De moderne kunst van begin twintigste eeuw werd onder andere gevoed door de interesse van kunstenaars als Mondriaan, Itten, Van Doesburg en Kandinsky in de theosofie en de antroposofie. (...) Dit is geen pleidooi voor een nieuwe spirituele

beweging, maar een oefening om de kwaliteiten die holistische wereldbeelden met zich meebrengen met betrekking tot het maken en bouwen van onze materiële wereld opnieuw te activeren. Net zoals Alain de Botton een religieus handboek voor atheïsten heeft neergepend,²⁷ is dit een zoeken naar subjectieve kwaliteiten die onze materiële wereld weer van binnenuit kunnen verlichten.

Het Wilde Ding, p.56

- PP550 'Peacock' / HANS WEGNER (DK 1914–2007) / PP MØBLER (DK) 1947
essenhout, teakhout, riet

Wegner hield ervan om oude, archetypische stoelen te bestuderen en ze te ontwerpen van alle vormen van decoratie en stijl en ze zo te laten schijnen in hun pure constructie. Deze Peacock chair is gebaseerd op de klassieke, historische Windsor chair.

Bij alledaagse gebruiksvoorwerpen is een archetypische vorm, die ooit ontstaan is en over de jaren heen is aangepast, essentieel. De functie van het ding komt op de eerste plaats te staan en die laat weinig tierlantijnen toe. De vorm is bepaald door jarenlang goed gebruik. Functionele alledaagse goederen die ontstaan zijn vanuit

de traditie zijn voor Yanagi eerlijke objecten. Ze staan geen ego van de maker toe. De maker stelt zich ten dienste van het eindresultaat. Dergelijke objecten getuigen van een eerlijke schoonheid, die spreekt tot de innerlijke nood van de mens. Ze staan voor Yanagi in schril contrast met de oppervlakkige genotsobjecten die ontworpen zijn binnen de consumptielogica. Die laatste creëren alleen maar meer nood, meer verlangen. Ze beantwoorden nooit aan de poëtische zinnelijkheid van de ziel, die elke mens rust en tevredenheid brengt.

Het Wilde Ding, p. 108

- TIBETAANSE BIDKRANS / NEPAL gesteente

Het doodshoofd, veelvuldig gebruikt in Tibetaanse bidkransen symboliseert 'de leegte' of het 'niets' wat de essentie van het universum is.

Archetypes zijn voor Carl Jung geen vaste of gesloten symbolen, maar een soort generatoren van betekenissen en associaties, die een brug slaan tussen de wereld van het intellect en die van het instinct, of het

bewuste en het onbewuste. Archetypes zijn visueel herkenbare elementen in de rituelen van natuurvolkeren. Niet omdat deze volkeren een kinderlijke of achterlijke wereldvisie hebben, maar omdat zij nog het belang van deze archetypes erkennen. Als deze rites en daarbij horende archetypes niet zinvol zouden zijn, zouden ze ook niet in onze eigen prehistorische tijden ontstaan zijn, stelt Jung. Daarenboven ziet hij de symbolen of archetypes van mandala's van over de hele wereld terugkomen in de dromen van zijn patiënten. Hier in het Westen, waar rituelen nagenoeg verdwenen zijn, vormen onze archetypische dromen de laatste link met het instinctieve, dat essentieel is voor het bewustzijn.

Het Wilde Ding, p. 109

- HERBARIUM OF DREAMS (uit de serie 'Hypnopompic') / KUSTAA SAKSI (FI 1975) / 2013
mohair, acryl, lurex
collectie TextielMuseum Tilburg

Kustaa Saksi is een Fins designer die zoals zijn landgenoten Alvar Aalto en Tapio Wirkkala geïnspireerd wordt door de natuur. Daarnaast gaat hij met de

Hypnopompic reeks op zoek naar de half bewuste, half onbewuste staat tussen slapen en waken. Zijn werk doet daarom ook denken aan de archetypische tekeningen en mandala's van Carl Jung's Red Book en vertegenwoordigt het zoeken naar de onzichtbare wereld die ons drijft, voorbij onze lucide herinnering.

Archetypes zijn voor Carl Jung geen vaste of gesloten symbolen, maar een soort generatoren van betekenissen en associaties, die een brug slaan tussen de wereld van het intellect en die van het instinct, of het bewuste en het onbewuste.

Het Wilde Ding, p. 109

- schilderij ZONDER TITEL / MASATO KOBAYASHI (JP 1957) / ca. 2003
olieverf op doek
collectie Linda Raets

Tim Ingold suggereert een terugkeer naar de alchemisten om de ware mogelijkheden van materialen te begrijpen. In navolging van de historicus James Elkins stelt hij voor dat we de moderne scheikunde moeten vergeten om tot de natuurlijke essentie van materialen te komen. Vóór de introductie van synthetische verven, bijvoorbeeld, was schilderen een fundamenteel alchemistische bezigheid.

To paint was to bring together, into a single movement, a certain material mixture, loaded onto the brush, with a certain bodily gesture enacted through the hand that held it. But the science of chemistry can no more define the mixture than can the science of anatomy define the gesture.

Het Wilde Ding, p. 129

- FOREST / MAARTEN VAN SEVEREN / 2002

Tijdens de laatste maanden van zijn leven, toonde Maarten Van Severen in de galerie van Johan De Coker foto's die hij genomen heeft tijdens zijn reizen, of gewoon van momenten bij hem thuis. Ze getuigen van de 'wilde' blik die hij op het leven had.

Omdat de dingen en mijn lichaam uit dezelfde stof zijn gemaakt, moet zijn zien zich op de één of andere manier in de dingen voltrekken, of moet hun manifeste zichtbaarheid zich door een geheime zichtbaarheid in het lichaam verdubbelen: 'de natuur is van binnen' zegt Cézanne. Kwaliteit, licht, kleur, diepte, die daar voor ons zijn, zijn daar slechts doordat ze een echo in ons lichaam wakker roepen, doordat het lichaam ze een ontvangst bereidt.

— Maurice Merleau-Ponty

Het Wilde Ding, p.85

- SHELVE 02 gebaseerd op stenencollectie van Roger Caillois / ANNE HOLTROP (NL 1977) / MANIERA / 2014 MDF
Courtesy Galerie Maniera

Het werk refereert naar de binnenkant der dingen, in dit geval, de binnenkant van gesteenten, zoals bvb. agaat, jasper of onyx. Alleen zijn het geen echte stenen, maar geschilderde trompe l'oeils. Ze vertegenwoordigen de verwoede pogingen van de kunstenaar om de intensiteit, de schoonheid en het onbereikbare van de natuur en haar mysterie te vertalen. Hier omgezet in iets bruikbaar: een schrijftafel of een legplank.

- BOLLE / TAPIO WIRKKALA (FI 1915–1985) / VENINI 1966
glas
- LEAF DISH / TAPIO WIRKKALA (FI 1915–1985) / ca. 1951
berkenhout
Une collection belge
- PUNCHBOWL / TAPIO WIRKKALA (FI 1915–1985) / KULTAKESKUS ca. 1967
zilver

Doorheen zijn hele oeuvre vond de Finse vormgever inspiratie in de natuur. Soms letterlijk, zoals de Leaf Dish, maar ook vaak veel abstracter zoals zijn sculpturen, of de zilveren schaal en de handgeblazen Vinini vaas, waarbij het voor hem gaat over de harmonieuze vibratie tussen materiaal en maker, gezien beide van hetzelfde stof zijn gemaakt.

All materials have their own unwritten laws. You should never violate the material you're working with. The designer's purpose is to be in harmony with the material. The craftsman has the advantage that at every stage of the work his material is in his hands to feel and command. In industry, the material is constantly subordinate to some preplanned law and machinery and once the job has begun it's difficult to make changes.

— Tapio Wirkkala

Het Wilde Ding, p.125

- HOUTEN LEPEL / LJUBLIJANA
- AFWASBORSTELTJE / HELSINKI

De houten lepel werd verkocht op de markt in Ljubljana. Geen idee wie deze heeft gemaakt, maar de eenvoud en de anonimiteit van het object spreekt aan. Net zoals het schrobbertje dat in een klei-

ne huishoudwinkel in Helsinki te koop was. Ze zijn stille getuigen van een wereld die aan het verdwijnen is.

De kwaliteiten van wilde dingen zijn volgens Soetsu Yanagi, een Japanse boeddhist en bezieler van de volkskunstbeweging Mingei, gerelateerd aan de anonieme ambachtsman, die ten dienste staat van schoonheid. Alledaagse schoonheid. Bij wilde dingen spreekt het materiaal tot ons, niet de maker. En het materiaal is onlosmakelijk verbonden met de natuur die het heeft voortgebracht. De menselijke hand staat louter ten dienste van de schoonheid, die niet meer is dan een verlengstuk van de materialen en de mogelijkheden die de aarde ons schenkt. Aan wilde dingen is de tijd gegeven om te groeien, om te ontstaan en daarom geven ze de gebruiker diezelfde soort tijd: om te dagdromen, te reflecteren, onze harten te openen, in diepe stilte. Ze verlenen toegang tot een andere wereld dan die van het winkelcentrum. Ze openen een diepgeworteld verlangen naar schoonheid. Hun aura raakt ons op een plek die in deze tijden vergeeld is geraakt en bijna vergeten ...

Het Wilde Ding, p.39

- NUDE / CARINE BOXY (BE 1961) / 2016 schapenvel collectie Carine Boxy

De schapenvellen tapijten van Carine Boxy zijn landschappen die als het ware de huiskamer opladen met wildheid en een onbestemd oergevoel. We kozen haar werk voor onze tentoonstelling omdat het de attitude van de ambachtsman belichaamt door de onzichtbare verwevenheid van het alchemistische spel der elementen en de ziel van de maker.

- ADAPTIVE MANUFACTURING / SANDER WASSINK (NL 1984) & OLIVIER VAN HERPT (NL 1989) / 2014–2015
3D geprinte keramiek
collectie Sander Wassink

Met dit werk onderzoeken de designers de verdwenen sporen van menselijk handelen en de verbondenheid met tradities bij het industrieel vervaardigen van objecten. Met dit productieproces brengen ze letterlijk de attitude en handeling van de ambachtsman terug in het door een machine gemaakt ding.

De schoonheid van de Sung-keramiek is volgens Yanagi te danken aan de onderdanige houding van de makers tegenover de traditie. Want traditie is de accumulatie van eeuwenoude wijsheid, die de schipper op zee een kompas biedt.

Illiterate craftsmen may, as individuals, be small and weak, but supported by this Given

Power of tradition, they are able to produce work of astonishing merit with the utmost ease. (...) any craftsman can unfailingly produce a beautiful work of art. But if he loses sight of the long tradition behind him, his work can only be that of a bumbling incompetent.

Voor Yanagi is de kracht die de gemakkelijke weg of de weg van de sierlijkheid leidt dezelfde kracht als die van de traditie. Overgave en vertrouwen zijn hierbij essentieel. In het ambachtelijke jargon vertaalt dit zich in eindeloze herhaling van dezelfde handelingen, om ze daarbij keer op keer te perfectioneren.”

Het Wilde Ding, p. 107

- LOUNGE CHAIR / GEORGE NAKASHIMA (JP 1905–1990)
walnoothout, caryahout
Une collection belge

De Japans-Amerikaanse designer George Nakashima (...) zocht persoonlijk de bomen uit waarvan hij zijn meubelen maakte, omdat hij er ten stelligste van overtuigd was dat de ziel van de boom in het meubel overgaat. En wie ooit een meubel van Nakashima gezien, gevoeld of er zich in genesteld heeft, weet dat hij gelijk heeft.

Het Wilde Ding, p. 129

- WALLSCAPE / ATELIER LACHAERT DHANIS (BE 2014-2016)
edelstenen, mineralen, zilver
collectie atelier lachaert dhanis

Dit soort kristallen en andere mineralen worden op het lichaam gedragen omwille van de specifieke helende energie die ze uitstralen. Lachaert dhanis bevestigen ze als muurbroches die de ruimte helen en opladen.

- ROEMEENSE KAVAL / WINNE CLEMENT (BE 1967) / 2015
essenhout met Japanse urushi lak
collectie Winne Clement

Zoals ook in de documentaire te zien is, gaat Winne zelf de takken zoeken van waaruit hij zijn instrumenten maakt. In elke fluit zit zoals bij het werk van Nakashima de bezieling van de boom. Het instrument is het resultaat van een langzaam handmatige bewerken van een tak tot een prachtig klinkend muziek instrument. De traagheid en de gedrevenheid van het maakproces vibreert onzichtbaar verder in het eindproduct.

Een maatschappij die aangedreven wordt door geld is geen circulaire, gesloten kosmologie. De essentie van kapitalisme is steeds meer winst maken en het als individu steeds beter hebben. De hedonistische grondslag van onze wereldvisie belooft elke dag meer geluk, maar in realiteit zien we steeds minder tevreden mensen en steeds meer zieke mensen. We werken, we verdienen geld en daarmee kopen we onnodige dingen om ons onvervulbare verlangens naar meer in te vullen. Investeren in een aloude, natuurlijke kosmische orde, waarin we begrijpen dat alles een waarde en betekenis heeft binnen een grotere structuur en zingeving, en de rol en de wijsheid van de natuur hierin erkennen is een van de grootste uitdagingen van deze tijd.

Thus it is that we need to heed the message of life and nature and to create new interfaces with nature's wisdom. Thus it is that we need to breathe the forgotten wisdom into our technology-dominated civilization, to allow modesty and humility back into our hearts, and to restore the precarious relationships between humanity and the rest of nature and among people themselves.

— Kenya Hara

- ONE SHEEP CARDIGAN, installatie / CHRISTIEN MEINDERTSMA (NL 1980) / 2005
wol
collectie TextielMuseum, Tilburg

Dit werk van Meindertsma onderstreept het belang van een gesloten circuit van grondstof tot afgeleverd product. Bij de meeste consumptieproducten weten we vandaag niet langer waar ze vandaan komen en waar ze na gebruik naartoe gaan. Het hele productieproces is van ons vreemd, waardoor we als consument geen gevoel van verantwoordelijkheid meer hebben. We willen ook eigenlijk liever niet weten waar iets vandaan komt...

Bij aankoop van 'one sheep sweater' krijg je als consument een paspoort van het schaap die de wol leverde. Het roept een gevoel van verbondenheid en dankbaarheid tegenover dat dier op.

Om wilde dingen te zien en te voelen is een besef van een grootser wereldbeeld essentieel. Diegene die de wilde dingen herkent via onzichtbare vibraties, begrijpt dat wij als mens niet boven de aarde, de lucht, de zeeën en vulkanen staan. We kunnen onszelf wijsmaken eigenaar te zijn van deze planeet, maar dan reduceren we het mens-zijn tot de hoedanigheid van een soort zelfverklaarde zoo-eigenaar, gevangenisbewaarder van het echte leven.

Het Wilde Ding, p.55

- TRUIEN VAN LOES, video / CHRISTIEN MEINDERTSMA (NL 1980) / 2012
Courtesy Christien Meindertsma

De 80-jarige Loes uit het Rotterdamse Charlois breidt al haar hele leven met veel plezier truien. In haar huis trof Christien Meindertsma meer dan 550 exemplaren aan, die nooit gedragen waren. Ze werden de aanleiding voor een flashmob, waarbij de truien aangetrokken werden en zo een voelbare band gesmeed werd tussen de bewoners van de Carnisse wijk in Rotterdam-Zuid.

Het is een prachtig voorbeeld van social design, dat als doel heeft mensen dichter bij elkaar te brengen.

(...) ieder van ons kent dat gevoel wanneer een kunstwerk onze oude ziel beroert, verborgen herinneringen wakker maakt en het lichaam de nabijheid van de wereld ervaart. Of zoals Merleau-Ponty stelt: *wanneer het vel van de dingen breekt.*

Het Wilde Ding, p.87

- VULVA VERSA, foto / 2016
foto JULIETTE CHRÉTIEN (CH 1986)
- VULVA VERSA, handspiegeltje / MICHÈLE DEGEN (CH 1991) / 2016
verchromd brons
collectie Michèle Degen

Het werk van Michèle Degen benadrukt het ongemak dat er nog steeds bestaat ten aanzien van het vrouwelijke lichaam. De meeste vrouwen kennen hun eigen lichaam niet, daarom ontwierp ze een speciaal handspiegeltje om naar de eigen vagina te kunnen kijken. Het is een symbool voor een wereld dat gebrek heeft aan nabijheid, aanraking en letterlijke belichaming.

- C.A.-M.I. 09 / DIRK BRAEKMAN (BE 1958) / 2009

Het menselijke lichaam is daar wanneer zich tussen het ziende en het zichtbare, tussen het voelende en het gevoelde, tussen het ene oog en het andere, tussen hand en hand een soort wederzijds kruisen voltrekt, wanneer de vonk is ontstoken van het waarneembare dat waarneemt, wanneer het vuur gaat branden dat pas zal uitdoven als een toevalige gebeurtenis van het lichaam ongedaan maakt wat geen enkel toeval had kunnen laten ontstaan.

— Marcel Merleau-Ponty

Het Wilde Ding, p.85

- EQUILIBRIUM STOOL / GUGLIELMO POLETTI (IT 1987) / 2016
urethaan rubber, koper

Tijdens de workshop van de Maarten Van Severen Chair, geleid door Erwan Bouroullec (2015) knoopte deze jonge ontwerper potloden aan elkaar die als een fragiele pilaar tussen zoldering en plafond geklemd werden. Deze oefening resulteerde anderhalf jaar later in een serie objecten, zoals dit samengebonden krukje. Het was tijdens de week van Salone del Mobile te zien bij Rosanna Orlandi.

Het nader bestuderen van de intrinsieke kwaliteiten van het handgemaakte of ambachtelijke kan een aanzet vormen tot een nieuwe methodologie van het maken, waarbij in navolging van Soetsu Yanagi een ding eerder geboren wordt dan bedacht en daarna gemaakt. Hiervoor is echter een nieuw soort vormgevers noodzakelijk, die niet langer met hun God's eye view de wereld ontwerpen, maar dansers, minnaars en zoekers, die dingen laten ontstaan vanuit het hart.

On reflection, one must conclude that in bringing cheap and useful goods to the average household, industrialism has been of service to mankind – but at the cost of the heart, of warmth, friendliness, and beauty. (...) Moreover, the chief characteristic of

handcrafts is that they maintain by their very nature a direct link with the human heart, so that the work always partakes of a human quality. Machine-made things are children of the brain; they are not human.

— Soetsu Yanagi

Het Wilde Ding, p.65-66

Schoonheid is de materialiteit van liefde, want schoonheid getuigt van iets wat door liefde is ontstaan. Wanneer iets met liefde wordt gemaakt, is er een transcendentie. Dan gebeurt er iets van hart tot hart. Het opent zich en er ontstaat een soort licht, onzichtbaar en toch wezenlijk. In het aura van het object. In de adem en de hartenklop ervan. Wat met liefde is gemaakt, bruist van leven, is wild en zoet.

Het Wilde Ding, p. 149

MVSC

Design museum Gent